Написав Світлана Касянчик
Неділя, 09 листопада 2014, 10:27

Хтось над прірвами зводить мости -
Я ж про себе благаю "прости,"
Не наважусь прокласти місток
Над струмком у маленький стрибок.

Розумію, давно вже пора -
Зачекалась мене дітвора.
Встигла вирости і розійтись.
Я ж роками збиралась: Колись

Запалю от свічки і камін,
Поряд донечка сяде, і син.
Поговорим відкрито про все:
Що життям нас, мов повінь несе.

Що бува озирнуся назад:
Стільки промахів бачу і втрат!
Поверховості і мілини
В шумовинні гіркої вини.

Не зуміла чи просто боюсь,
Що у сповідях ваших втоплюсь,
Що не зможу своє донести.
Порохніють стовби під мости..

******

Знову осінь за душу бере.
По асфальті сухому дере
Вітер скрученим листям, сухим.
А на іншому березі - дим.

Там де досі радіють мені,
Догоряє вже хмиз у вогні.
Боже, дай туди якось дійти
Й не палити зі страху мости.